

C-641/23. sz. [Dubers]ⁱ ügy**Az előzetes döntéshozatal iránti kérelemről a Bíróság eljárási szabályzata
98. cikkének (1) bekezdése alapján készített összefoglalás****A benyújtás napja:**

2023. október 26.

A kérdést előterjesztő bíróság:

Rechtbank Amsterdam (Hollandia)

Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat kelte:

2023. október 26.

Az európai elfogatóparanccsal érintett személy:

YM

Az alapeljárás tárgya

Európai elfogatóparancs végrehajtása

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgya és jogalapja

Az európai elfogatóparancs kezelése során kérdések merültek fel azzal kapcsolatban, hogy összeegyeztethető-e a holland jogszabály az uniós joggal a kibocsátó tagállamban lefolytatott büntetőeljárást követő visszazállításra vonatkozó garancia kérelmezésének feltételei tekintetében. Az előzetes döntéshozatalra utaló határozat meghozatalára az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozat meghozatalára nyitva álló határidő lejártát követően került sor. Ennélfogva az a formai kérdés is felmerül, hogy ez akadályát képezheti-e annak, hogy a nemzeti bíróság előzetes döntéshozatal céljából érdemi kérdéseket terjesszen a Bíróság elé.

ⁱ A jelen ügy neve fiktív. Az nem egyezik az eljárásban részt vevő egyetlen fél valódi nevével sem.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Ellentétes-e a 2002/584/IB kerethatározat 17. cikkének – az Európai Unió működéséről szóló szerződés 267. cikkével összefüggésben értelmezett – (4) és (7) bekezdésével, ha valamely tagállam úgy ülteti át e rendelkezéseket, hogy valamely végrehajtó igazságügyi hatóság, amelynek határozatai ellen nincs rendes jogorvoslati lehetőség, nem hosszabbíthatja meg a 90 napos határozathozatali határidőt kizárólag azért, mert e határidőn túl előzetes döntéshozatal céljából kérdéseket tervez az Európai Unió Bírósága elé terjeszteni, és így e hatóságnak következképpen e kérdések előzetes döntéshozatal céljából történő előterjesztése nélkül kell határozatot hoznia az európai elfogatóparancs végrehajtásáról?

2) Ellentétes-e a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének – az Európai Unió működéséről szóló szerződés 18. cikkével, valamint szükség esetén az Európai Unió Alapjogi Chartájának 20. cikkével és 21. cikkének (2) bekezdésével összefüggésben értelmezett – 3. pontjával, ha valamely tagállam úgy ülteti át e rendelkezést, hogy a végrehajtó tagállamban lakóhellyel rendelkező személyek büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadása csak akkor köthető a visszaszállításra vonatkozó garanciához, ha az a cselekmény, amely miatt a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadást kérik, e tagállam joghatósága alá tartozik – ami azzal a következménnyel jár, hogy e feltétel nem teljesül, ha e cselekmény e tagállam joga szerint nem büntethető –, miközben e tagállam nem írja elő ugyanezt a feltételt az állampolgárai tekintetében?

3) A második kérdésre adott igenlő válasz esetén: Ellentétes-e a 2008/909/IB kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének – ugyanezen kerethatározat 25. cikkével, valamint a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének 1. pontjával és 5. cikkének 3. pontjával összefüggésben értelmezett – d) pontjával, ha valamely tagállam, amely alkalmazta a 2008/909/IB kerethatározat 7. cikkének (4) bekezdését, úgy ülteti át a 2008/909/IB kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének d) pontját, hogy

miután a végrehajtó igazságügyi hatóság a visszaszállításra vonatkozó garancia mellett hozzájárult a 2002/584/IB kerethatározat 2. cikkének (4) bekezdése értelmében vett olyan cselekmény miatti büntetőeljárás lefolytatása céljából a kibocsátó tagállamnak történő átadáshoz, amely a végrehajtó tagállam joga szerint nem büntethető, de amelynek tekintetében a végrehajtó igazságügyi hatóság kifejezetten eltekintett attól, hogy az átadást ezen okokból megtagadja,

a végrehajtó tagállam (mint végrehajtó állam) más hatóságainak a végrehajtó tagállam (mint végrehajtó állam) joga szerinti büntethetőség hiánya miatt meg kell vagy lehet tagadniuk a kibocsátó tagállamban e cselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés elismerését és végrehajtását, és ezért a visszaszállításra vonatkozó garancia igénybevételét is meg kell vagy lehet tagadniuk?

Az uniós jog hivatkozott rendelkezései

A 2009/299/IB kerethatározattal (HL 2009. L 81., 24. o.) módosított, az európai elfogatóparancsról és a tagállamok közötti átadási eljárásokról szóló, 2002. június 13-i 2002/584/IB tanácsi kerethatározat (HL 2002. L 190., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 6. kötet, 34. o.): 2., 4., 5. és 17. cikk

A 2009/299/IB kerethatározattal módosított, a kölcsönös elismerés elvének büntetőügyekben hozott, szabadságvesztés büntetéseket kiszabó vagy szabadságelvonással járó intézkedéseket alkalmazó ítéleteknek az Európai Unióban való végrehajtása céljából történő alkalmazásáról szóló, 2008. november 27-i 2008/909/IB tanácsi kerethatározat (HL 2008. L 327., 27. o.): 7., 9. és 25. cikk

A hivatkozott nemzeti jogi rendelkezések

A módosított Wet van 29 april 2004 tot implementatie van het kaderbesluit van de Raad van de Europese Unie betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten van de Europese Unie (Overleveringswet) (az Európai Unió Tanácsának az európai elfogatóparancsról és az Európai Unió tagállamai közötti átadási eljárásokról szóló kerethatározatának átültetéséről szóló, 2004. április 29-i törvény [a személyek átadásáról szóló törvény]; a továbbiakban: OLW; Stb. [holland hivatalos közlöny] 2004., 195.): 6., 7., 22. és 29. cikk

A módosított Wet wederzijdse erkenning en tenuitvoerlegging vrijheidsbenemende en voorwaardelijke sancties (a szabadságvesztés- és feltételes büntetések kölcsönös elismeréséről és végrehajtásáról szóló törvény; a továbbiakban: WETS; Stb. 2012., 333.): 1:1., 2:11., 2:12. és 2:13. cikk

Wetboek van strafrecht (büntető törvénykönyv, a továbbiakban: Sr): 7. és 86b. cikk

Wetboek van strafvordering (a büntetőeljárásról szóló törvénykönyv): 456. cikk

A tényállás és az eljárás rövid bemutatása

- 1 Az alapeljárás tárgyát a Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze, Wydział III Karny (Jelenia Góra-i regionális bíróság, III. büntető osztály, Lengyelország) által 2023. május 9-én YM-mel szemben kibocsátott európai elfogatóparancs képezi. A Rechtbank Amsterdammak (amszterdami bíróság, Hollandia; a továbbiakban: Rechtbank [bíróság]) mint végrehajtó igazságügyi hatóságnak kell határozatot hoznia ezen európai elfogatóparancs végrehajtásáról. Határozata ellen nincs rendes jogorvoslati lehetőség.

- 2 Az említett európai elfogatóparancs büntetőeljárás YM elleni lefolytatását szolgálja egy cselekmény, mégpedig azon kötelezettség megszegése miatt, hogy YM-nek a lengyel bíróságok határozatainak megfelelően gyermektartásdíjat kell fizetnie. A kibocsátó igazságügyi hatóság úgy ítélte meg, hogy e cselekmény nem minősül a 2002/584/IB kerethatározat 2. cikkének (2) bekezdése értelmében vett olyan bűncselekménynek, amely „a cselekmény kettős büntethetőségének mérlegelése nélkül” átadáshoz vezethet. A Rechtbank (bíróság) megállapította, hogy a cselekmény a holland jog szerint nem büntethető, indokoltnak véli azonban, hogy mellőzze a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének 1. pontja értelmében vett mérlegelhető megtagadási ok alkalmazását.
- 3 YM lengyel állampolgár, de legalább öt évig megszakítás nélkül, jogszerűen tartózkodott Hollandiában, és ezért ott huzamos tartózkodáshoz való jogot szerzett. A Rechtbank (bíróság) álláspontja szerint YM Hollandiának a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontja értelmében vett lakosa. Ezen túlmenően YM-et olyan szoros kapcsolat fűzi Hollandiához, hogy a Lengyelországnak történő átadást követően esetlegesen kiszabott szabadságvesztés-büntetés Hollandiában történő végrehajtása hozzájárulna a társadalmi beilleszkedés esélyeinek növeléséhez.
- 4 2023. július 2-án YM-et elfogták Hollandiában az európai elfogatóparancs végrehajtása céljából. Ezen a napon kezdődött meg a 60 napos határozathozatali határidő. 2023. augusztus 24-én sor került ezen ügy első tárgyalására. E tárgyaláson a Rechtbank (bíróság) 30 nappal meghosszabbította a 60 napos határidőt. 2023. szeptember 7-i közbenső határozatával a Rechtbank (bíróság) újból megnyitotta a tárgyalást, hogy a 2023. szeptember 28-i tárgyaláson lehetőséget adjon a feleknek arra, hogy észrevételeket tegyenek a tervezett előzetes döntéshozatali kérelemmel kapcsolatban. A 90 napos határozathozatali határidő 2023. szeptember 30-án, tehát a jelen előzetes döntéshozatalra utaló határozat meghozatala előtt járt le.

Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem indokolásának rövid bemutatása

Bevezetés

- 5 Az a körülmény, hogy az a cselekmény, amely miatt a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadást kérik, a holland jog szerint nem bűncselekmény, és hogy a keresett személy Hollandia lakosa, két előzetes döntéshozatalra előterjesztendő kérdést vet fel a 2002/584/IB kerethatározat és a 2008/909/IB kerethatározat értelmezését illetően annak eldöntésével összefüggésben, hogy a belföldi lakóhellyel rendelkező személy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadása a visszaszállításra vonatkozó garanciához köthető-e.
- 6 Mielőtt azonban a Rechtbank (bíróság) előterjeszthetné a kérdéseket előzetes döntéshozatal céljából, a nemzeti jogra tekintettel foglalkoznia kell azzal a

kérdéssel, hogy az eljárás e szakaszában benyújthat-e még előzetes döntéshozatal iránti kérelmet a Bírósághoz.

Az első kérdéstről

- 7 A beérkező európai elfogatóparancsok nagy számára (évente hozzávetőleg 1000) tekintettel rendszeresen előfordul, hogy a Rechtbank (bírószág) (mint a jelen esetben is) csak röviddel a 60 napos határozathozatali határidő lejártá előtt vagy akár csak azt követően tud kezelni egy európai elfogatóparancsot. Gyakran csak a tárgyalást követően, a meghozandó határozatról való bírósági tanácskozás során derül ki, hogy egy adott ügy az uniós jog értelmezésével kapcsolatos kérdést vet fel. A jelen ügyben is ez a helyzet. Az első tárgyaláson egyik fél sem képviselte azt az álláspontot, hogy a 2002/584/IB kerethatározat és a 2008/909/IB kerethatározat Hollandia általi átültetésének módja e kerethatározatok értelmezését teszi szükségessé, hanem a Rechtbank (bírószág) hivatalból vizsgálta e kérdést a közbenső határozatában. Ilyen esetben a keresett személy és az ügyészség utólag lehetőséget kap arra, hogy észrevételeket tegyen az előzetes döntéshozatalra előterjesztendő kérdésekkel kapcsolatban. E célból a jelen ügyben további tárgyalásra került sor a Rechtbank (bírószág) előtt. Végül az előzetes döntéshozatalra előterjesztendő kérdések megfogalmazásához és az előzetes döntéshozatalra utaló határozat megszövegezéséhez is megfelelő időre van szükség. Röviden: nem szokatlan, hogy az előzetes döntéshozatal iránti kérelmet akkor is csak a 90 napos határozathozatali határidő lejártát követően lehet benyújtani, ha a megfelelő szándék már e határidő lejártá előtt fennállt.
- 8 Az OLW 22. cikkének 4. bekezdése jelenti az egyetlen nemzeti jogalapot a 90 napos határozathozatali határidő előzetes döntéshozatal céljából a Bíróság elé terjesztett kérdésekkel összefüggésben történő meghosszabbítására. E rendelkezés szerint akkor van lehetőség hosszabbításra, „[h]a a Rechtbank [(bírószág)] kivételes körülmények között még nem tudott határozatot hozni a 3. bekezdésben említett határidőn [(a 90 napos határozathozatali határidőn)] belül, mert az Európai Unió Bíróságának az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések tárgyában történő, határozatának meghozatala szempontjából releváns döntéshozatalára vár”. Az előkészítő anyagokban e rendelkezéshez fűzött magyarázatokra tekintettel a Rechtbank (bírószág) úgy értelmezi e rendelkezést, hogy a 90 napos határozathozatali határidő csak akkor hosszabbítható meg előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekkel összefüggésben, ha a Rechtbank (bírószág) ténylegesen a határidő lejártá előtt terjesztette elő ezeket a kérdéseket.
- 9 A Rechtbank (bírószág) véleménye szerint az OLW 22. cikkének 4. bekezdése összeegyeztethetetlen az uniós joggal, mert e rendelkezés lehetetlenné teszi számára, hogy előzetes döntéshozatal céljából kérdéseket terjesszen elő, ha a 90 napos határozathozatali határidő már lejárt.
- 10 F ítéletében a Bíróság megállapította, hogy a tagállamoknak tiszteletben kell tartaniuk a 2002/584/IB kerethatározat 17. cikkében előírt, a végleges határozat meghozatalára vonatkozó határidőket, „hacsak az eljáró bíróság nem fordul

előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdéssel a Bírósághoz”.¹ Ilyen esetben a 2002/584/IB kerethatározat 17. cikkének (7) bekezdése értelmében vett „kivételes körülmények” állnak fenn, amelyek ahhoz vezetnek, hogy az átadási eljárás időtartama meghaladhatja a 90 napos határidőt.²

- 11 Tekintettel arra, hogy a Rechtbanknak (bíróság) az európai elfogatóparancs végrehajtásáról szóló határozata ellen nincs rendes jogorvoslati lehetőség, a Rechtbank (bíróság) az Európai Unió működéséről szóló szerződés (EUMSZ) 267. cikkének harmadik bekezdése alapján köteles a Bírósághoz fordulni. A jelenlegihez hasonló esetben mindazonáltal ellentétes az OLV 22. cikke 4. bekezdésének szövegével, ha a Rechtbank (bíróság) eleget tesz a 2002/584/IB kerethatározat és a 2008/909/IB kerethatározat értelmezésére irányuló kérdések előzetes döntéshozatal céljából történő előterjesztésére vonatkozó kötelezettségének. Az OLV 22. cikkének 4. bekezdéséhez hasonló nemzeti eljárási szabályok azonban nem mentesíthetik a Rechtbankot (bíróság) azon kötelezettségek alól, amelyek az EUMSZ 267. cikk alapján vonatkoznak rá.³
- 12 Ezért annak megállapítása érdekében, hogy a Rechtbank (bíróság) előterjesztheti-e előzetes döntéshozatal céljából az érdemi kérdéseket, először azt a formai kérdést kell előzetes döntéshozatalra előterjeszteni, hogy ellentétes-e az uniós joggal valamely tagállam olyan szabályozása, amely ily módon korlátozza a végrehajtó igazságügyi hatóság kérdések előzetes döntéshozatal céljából történő előterjesztésére vonatkozó kötelezettségét. Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett formai kérdésre adott igenlő válasz esetén a Rechtbank (bíróság) előzetes döntéshozatal céljából előterjesztheti az érdemi kérdéseket.

A második kérdésről

- 13 Az első kérdésre adott igenlő válasz esetén a Rechtbank (bíróság) azt kívánja megtudni, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikke 3. pontja Hollandia általi átültetésének módja.
- 14 A kiskorú gyermek utáni, bírósági határozattal megállapított tartásdíjfizetési kötelezettség megszegése a holland jog szerint a jelen esetben nem büntethető (2. pont). A Rechtbank (bíróság) úgy értelmezi a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének 1. pontját átültető holland rendelkezést, hogy e tekintetben egy mérlegelhető megtagadási okról van szó. Ezért eltekinthet attól, hogy az átadást megtagadja azzal az indokkal, hogy a cselekmény Hollandiában nem büntethető. Ezt a jelen esetben indokoltnak is véli, mert a cselekményt Lengyelországban egy lengyel állampolgár követte el.

¹ 2013. május 30-i F ítélet, C-168/13 PPU, EU:C:2013:358, 64. és 65. pont.

² 2019. február 12-i TC ítélet, C-492/18 PPU, EU:C:2019:108, 43. pont.

³ 2017. március 15-i Aquino ítélet, C-3/16, EU:C:2017:209, 47. pont.

- 15 YM azt kérte, hogy a holland állampolgárokkal azonos módon kezeljék, és alkalmazzák esetében a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontját átültető holland rendelkezést, azaz az OLW 6. cikkét. Az OLW 6. cikkének 3. bekezdésében e tekintetben előírt három feltétel közül kettő teljesül. YM bizonyította, hogy legalább öt évig megszakítás nélkül, jogszerűen tartózkodott Hollandiában (első feltétel). Az Immigratie- en Naturalisatiedienst (bevándorlási és honosítási hatóság, Hollandia) YM-re vonatkozó szakvéleményéből kitűnik, hogy YM előreláthatólag nem veszíti el hollandiai tartózkodási jogát az átadást követően vele szemben kiszabott büntetés vagy alkalmazott intézkedés következtében (harmadik feltétel). A Rechtbank (bíróság) megállapította továbbá, hogy YM-et olyan gazdasági, társadalmi és nyelvi kapcsolatok fűzik Hollandiához, amelyek társadalmi beilleszkedését illetően jobb eséllyel kecsegtetnek Hollandiában, mint a kibocsátó tagállamban. Kellőképpen indokolt tehát YM átadását a visszaszállításra vonatkozó garanciához kötni.
- 16 A holland állampolgárokkal azonos módon való kezelés második feltétele mindazonáltal nem teljesül a jelen esetben. E feltétel szerint „az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény miatt [az érintett személy ellen] Hollandiában lefolytatható[nak kell lennie] a büntetőeljárás[nak]”, tehát a holland joghatóságnak ki kell terjednie erre a cselekményre. A cselekményt, amely miatt a jelen ügyben az átadást kérik, Hollandián kívül követték el. A területen kívüli joghatóság fennállásához az Sr. 7. cikkének 1. és 3. bekezdése megköveteli, hogy a cselekmény a holland jog szerint *büntethető* legyen, mégpedig *súlyos bűncselekményként* („*misdrif*”). Mivel e cselekmény a holland jog szerint önmagában nem bűncselekmény, Hollandia e tekintetben nem rendelkezik joghatósággal. Az OLW 6. cikke 3. bekezdésének szövege alapján tehát a Rechtbank (bíróság) nem kötheti a Hollandiába történő visszaszállításra vonatkozó garanciához az YM elleni büntetőeljárás lefolytatása céljából Lengyelországnak történő átadást.
- 17 Felmerül azonban a kérdés, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal, különösen az EUMSZ 18. cikkel, valamint az Európai Unió Alapjogi Chartájának (a továbbiakban: Charta) 20. cikkével és 21. cikkének (2) bekezdésével az a feltétel, hogy „az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény miatt [a keresett személy ellen] Hollandiában lefolytatható a büntetőeljárás”. A Rechtbank (bíróság) véleménye szerint az OLW 6. cikkének 3. bekezdése e külföldiekre (nem Hollandia, hanem más tagállamok állampolgáira) vonatkozó feltétel miatt az állampolgárság alapján történő megkülönböztetést vezet be. Az OLW 6. cikkének 1. bekezdése ugyanis nem tartalmaz ilyen feltételt a holland állampolgárok tekintetében. A Rechtbank (bíróság) tehát akkor is a visszaszállításra vonatkozó garanciához kötheti egy holland állampolgár büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadását, ha Hollandia nem rendelkezik joghatósággal azon cselekmény tekintetében, amely miatt a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadást kérik. Ezzel szemben a Rechtbank (bíróság) csak akkor kötheti a visszaszállításra vonatkozó garanciához egy Hollandia lakosának minősülő külföldi büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadását,

ha Hollandia joghatósággal rendelkezik azon cselekmény tekintetében, amely miatt a büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadást kérik.

- 18 E megkülönböztetés nem a területen kívüli joghatóság szabályozásán alapul. Az Sr 7. cikkének 1. és 3. bekezdése alapján Hollandia joghatósággal rendelkezik a holland állampolgárok és a Hollandiában [szokásos] tartózkodási hellyel vagy állandó lakóhellyel rendelkező (YM-hez hasonló) külföldiek által külföldön elkövetett bűncselekmények tekintetében. Ha a külföldön elkövetett cselekmény a holland jog szerint nem büntethető, Hollandia nem rendelkezik joghatósággal sem egy holland elkövető, sem egy Hollandiában állandó lakóhellyel vagy [szokásos] tartózkodási hellyel rendelkező külföldi elkövető esetében.
- 19 Az a feltétel, hogy „az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény miatt [a külföldi ellen] Hollandiában lefolytatható a büntetőeljárás”, a Hollandia által a (Párizsban, december 13-án kelt) európai kiadatási egyezményhez (kihirdette: az 1994. évi XVIII. törvény) csatolt nyilatkozatból és az Európai Unióról szóló szerződés K.3. cikke alapján, az Európai Unió tagállamai közötti kiadatásról szóló egyezményből⁴ ered. E feltétel célja a keresett személy büntetlenségének olyan esetekben történő megelőzése, amelyekben a végrehajtó igazságügyi hatóság az átadást a visszaszállításra vonatkozó garanciához köti, a kibocsátó tagállam azonban egyáltalán nem nyújt garanciát, vagy nem megfelelő garanciát nyújt a visszaszállításra vonatkozóan.
- 20 A Rechtbank (bírótság) véleménye szerint ez a büntetlenség megelőzésére irányuló törekvés nem képezi a megkülönböztetés objektív igazoló okát.
- 21 A Bíróság „a kibocsátó tagállam által egyedi esetekben nyújtandó garanciák[ként]” jellemezte a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkében rögzített garanciákat.⁵ A kibocsátó tagállam köteles tehát ilyen garanciát nyújtani, ha kibocsátó igazságügyi hatósága olyan személy büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadását kéri, aki a végrehajtó tagállam állampolgára vagy lakosa. Ezt a következtetést megerősíti, hogy az ilyen garancia nyújtásának megtagadása nem tartozik a 2002/584/IB kerethatározat 3–4a. cikkében említett megtagadási okok körébe. A 2002/584/IB kerethatározat 27. cikkének (4) bekezdése és 28. cikke (3) bekezdésének d) pontja is alátámasztja ezt a következtetést. E rendelkezések alapján a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkében említett helyzetekre vonatkozó kiegészítő hozzájárulás iránti kérelem esetén a kibocsátó tagállamnak meg kell adnia különösen az ott előírt biztosítékokat.

⁴ Aláírták Dublinban, 1996. szeptember 27-én (HL 1996. C 313., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 19. fejezet, 8. kötet, 96. o.).

⁵ 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 42. pont; 2019. október 15-i Dorobantu ítélet, C-128/18, EU:C:2019:857, 48. pont; 2020. március 11-i SF (Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája) ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 40. pont.

- 22 Ha a kibocsátó tagállam valóban köteles a végrehajtó tagállam állampolgárának vagy lakosának minősülő személy visszaszállítására vonatkozó garanciát nyújtani, akkor az a feltétel, hogy „az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény miatt [a külföldi ellen] Hollandiában lefolytatható a büntetőeljárás”, azt a lehetőséget veszi figyelembe, hogy a kibocsátó tagállam nem tartja tiszteletben az uniós jogot. Az uniós jog azonban az abba vetett kölcsönös bizalmon alapul, hogy a többi tagállam tiszteletben tartja az uniós jogot, és így a végrehajtó tagállam csak kivételes körülmények között vizsgálhatja, hogy a kibocsátó tagállam a konkrét esetben betartotta-e az uniós jogot.⁶ A feltétel tehát ilyen kivételes körülményeket prejudikál.
- 23 A jelen ügy egyértelművé teszi az ilyen megközelítés hátrányait. Az ügyészség már azt megelőzően a visszaszállításra vonatkozó garanciát kért és kapott a kibocsátó igazságügyi hatóságtól, hogy a Rechtbank (bíróság) döntött volna abban a kérdésben, hogy YM a holland állampolgárokkal azonos módon kezelhető-e. A büntetlenség e feltétel révén elkerülendő veszélye ezért a jelen ügyben nem valósulhat meg. Az OLV mégis kizárja, hogy az átadást a jelen ügyben a visszaszállításra vonatkozó garanciához kössék.

A harmadik kérdésről

- 24 A második kérdésre adott igenlő válasz esetén a Rechtbanknak (bíróság) meg kell vizsgálnia, hogy tudja-e a kerethatározattal összhangban értelmezni az OLV 6. cikkének 3. bekezdését. Ha nem ez a helyzet, akkor a közvetlenül alkalmazandó uniós joggal való összeegyeztethetlenség miatt mellőznie kell az érintett feltétel alkalmazását. A Rechtbank (bíróság) nem tartja kizártnak az OLV 6. cikke 3. bekezdésének a kerethatározattal összhangban álló értelmezését. A második kérdésre adott igenlő válasz esetén tehát e feltétel nem zárja ki a büntetőeljárás lefolytatása céljából a visszaszállításra vonatkozó garancia mellett történő átadást.
- 25 A jelenlegihez hasonló esetben, amelyben a joghatóság hiánya annak a következménye, hogy az európai elfogatóparancs alapjául szolgáló cselekmény a holland jog szerint nem büntethető, az arra vonatkozó döntést követően, hogy a végrehajtó állam lakosának minősülő személynek egy ilyen cselekmény miatti büntetőeljárás lefolytatása céljából történő átadását a visszaszállításra vonatkozó garanciához kell kötni, felmerül a kérdés, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal a 2008/909/IB kerethatározat 25. cikke Hollandia általi átültetésének módja.
- 26 A Minister van Justitie en Veiligheid (igazságügyi és biztonsági miniszter, Hollandia; a továbbiakban: miniszter) dönt a büntetőeljárás lefolytatása céljából a visszaszállításra vonatkozó garancia mellett történő átadást követően a kibocsátó tagállamban kiszabott szabadságvesztés-büntetés elismeréséről és végrehajtásáról (a WETS 2:10. cikkének 1. bekezdése) „a Gerechtshof [Arnhem-Leeuwarden

⁶ Lásd például: 2018. július 25-i Minister for Justice and Equality (Az igazságszolgáltatási rendszer hiányosságai) ítélet, C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, 35–37. pont.

(arnhem-leeuwardeni fellebbviteli bíróság, Hollandia)] külön tanácsa által tett megállapítások figyelembevételével” (a WETS 2:12. cikkének 1. bekezdése). Ha a miniszter nem tagadja meg azonnal az elismerést és a végrehajtást, a Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden (arnhem-leeuwardeni fellebbviteli bíróság) megvizsgálja többek között, hogy fennállnak-e az elismerés kötelező megtagadásának okai, például az a kötelező ok, hogy „a cselekmény, amely miatt a szabadságelvonással járó büntetést kiszabták, a holland jog szerint nem lenne büntethető Hollandiában történő elkövetés esetén” (a WETS 2:11. cikke 3. bekezdésének a 2:13. cikk 1. bekezdésének f. pontjával összefüggésben értelmezett b. pontja). Az a körülmény, hogy az a cselekmény, amely miatt szabadságvesztés-büntetést szabtak ki, a holland jog szerint nem büntethető, a jogszabály szövege szerint automatikusan azzal a következménnyel jár, hogy megtagadják a kibocsátó tagállamban e cselekmény miatt kiszabott szabadságvesztés-büntetés elismerését, minek eredményeként az érintett személynek a visszaszállításra vonatkozó garancia ellenére nem kell letöltenie Hollandiában a szabadságvesztés-büntetését.

- 27 A Rechtbank (bíróság) szerint ez az uniós jog megsértését jelenti. Először is, a 2008/909/IB kerethatározat 9. cikke (1) bekezdésének d) pontjában szereplő megtagadási ok az elismerés és a végrehajtás megtagadásának *mérlegelhető* okát jelenti, amint az a „-hat” képző használatából kitűnik. Másodszor, a 2008/909/IB kerethatározat a kölcsönös elismerés elvén alapul. Ezen elv szerint a kibocsátó államban kiszabott szabadságvesztés-büntetés elismerése és végrehajtása a főszabály, a megtagadás pedig a szigorúan értelmezendő kivétel.⁷ A 2008/909/IB kerethatározat 9. cikke (1) bekezdése d) pontjának átültetése során ezért a tagállamnak bizonyos mérlegelési mozgásteret kell hagynia hatáskörrel és illetékességgel rendelkező szervei számára e megtagadási ok alkalmazása tekintetében.⁸
- 28 A végrehajtó tagállam joga szerint nem bűncselekménynek minősülő cselekmény miatti visszaszállításra vonatkozó garanciával összefüggésben mindazonáltal felmerül a kérdés, hogy összeegyeztethető-e az uniós joggal az ilyen mérlegelési mozgásteret.
- 29 A 2008/909/IB kerethatározat 25. cikke szerint ugyanis e kerethatározat rendelkezései nem befolyásolhatják a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikke 1. pontjának és 5. cikke 3. pontjának hatályát vagy alkalmazásának módját.⁹ E rendelkezések tehát „elsőbbséget élveznek” a 2008/909/IB kerethatározat rendelkezéseivel szemben. Először is, a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontja szerinti garancia része, hogy „az érintett személyt – meghallgatása után – *visszaszállítják* a végrehajtó tagállamba, hogy ott töltsse le a kibocsátó tagállamban rá kiszabott szabadságvesztés-büntetését”. Másodszor, a Bíróság már több

⁷ 2017. január 11-i Grundza ítélet, C-289/15, EU:C:2017:4, 46. pont.

⁸ Lásd: 2021. április 29-i X (Európai elfogatóparancs – *Ne bis in idem*) ítélet, C-665/20 PPU, EU:C:2021:339, 44. pont.

⁹ 2018. december 13-i Sut ítélet, C-514/17, EU:C:2018:1016, 48. pont.

alkalommal kimondta, hogy a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontja a kerethatározat egyik olyan rendelkezése, amely „különleges helyzetekben lehetővé teszi a [végrehajtó igazságügyi hatóság] számára, hogy úgy dönts[ön], hogy a kibocsátó tagállamban kiszabott büntetést a végrehajtó tagállam területén kell végrehajtani”.¹⁰ Ha a végrehajtó igazságügyi hatóság a visszaszállításra vonatkozó garancia mellett járult hozzá az átadáshoz (miután mellőzte a saját tagállamának joga szerinti büntethetőség hiánya mérlegelhető megtagadási okának alkalmazását), és úgy döntött, hogy az érintett személynek a végrehajtó tagállam területén kell letöltenie az esetleges szabadságvesztés-büntetést, a Rechtbank (bíróóság) véleménye szerint ellentétes az uniós joggal, ha e tagállam hatáskörrel és illetékességgel rendelkező hatóságainak utóbb úgy kell vagy lehet dönteniük, hogy az adott cselekmény büntethetőségének hiánya nem teszi lehetővé e büntetés elismerését és végrehajtását.

- 30 Igaz ugyan, hogy a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikke 3. pontjának alkalmazása esetén – a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikke 6. pontja alkalmazásának esetétől eltérően – nem áll fenn a büntetlenség veszélye, ha a végrehajtó tagállam (mint végrehajtó állam) nem veszi át a kibocsátó tagállamban kiszabott szabadságvesztés-büntetés végrehajtását, de a végrehajtás végrehajtó tagállambeli elmaradása sértené a visszaszállításra vonatkozó garanciának a társadalmi beilleszkedés esélyeinek javítására irányuló célját. Az elismerésnek és a végrehajtásnak a végrehajtó tagállam joga szerinti büntethetőség hiánya miatti megtagadására vonatkozó kötelezettség vagy lehetőség tehát megfosztja a 2002/584/IB kerethatározat 5. cikkének 3. pontját a hatékony érvényesüléstől.
- 31 A harmadik kérdésre adandó válasz releváns a Rechtbank (bíróóság) számára. A kérdésre adott igenlő válasz esetén a Rechtbank (bíróóság) még egyszer átgondolhatná arra irányuló szándékát, hogy ne tagadja meg az átadást a holland jog szerinti büntethetőség hiánya miatt, mert nem biztosított, hogy az érintett személy letöltheti Hollandiában esetleges szabadságvesztés-büntetését. A kérdésre adott nemleges válasz esetén a Rechtbank (bíróóság) abból indulhatna ki, hogy az esetlegesen kiszabott szabadságvesztés-büntetés elismerését és végrehajtását nem akadályozná meg a holland jog szerinti büntethetőség hiánya, mivel a Gerechthof (fellebbviteli bíróság) és a miniszter köteles a WETS-t lehetőség szerint a kerethatározattal összhangban értelmezni,¹¹ és a 2002/584/IB kerethatározat 4. cikkének 1. pontja és 5. cikkének 3. pontja „elsőbbiséget élvez” a 2008/909/IB kerethatározat rendelkezéseivel szemben.

¹⁰ 2020. március 11-i SF (Európai elfogatóparancs – A végrehajtó államba történő visszaszállítás garanciája) ítélet, C-314/18, EU:C:2020:191, 41. pont.

¹¹ Lásd: 2019. június 24-i Popławski ítélet, C-573/17, EU:C:2019:530, 94. pont.